

ESCUTS I BLASONS

En començar la publicació a la darrera edició de ROQUEROLS es podria dir que vaig començar "la casa pel terrat", com diem els catalans. Això us ho dic perquè avui exposaré el que crec que hauria d'haver exposat aleshores. Aquest ensurt fou degut a la precipitació per part meua, car vaig entregar els originals a la Redacció amb breu temps.

Així doncs, crec que abans de publicar els orígens dels cognoms hauria de fer un xic més d'història.

Existeix en el Quixot de Cervantes una al·lusió que aquest fa al seu company de fatigues i aventures, en Sanxo. Li diu així: "Aquel caballero que allí ves, de las armas jaldes, que trae por armas un león coronado. . .". I és així com el nostre Don Quixot, guiant-se pels blasons i els escuts, distingia des d'un simple criat fins a un noble cavaller.

L'ESCUT arriba a simbolitzar el BLASO o les armes i distintius d'una família.

L'ESCUT es dividí i subdivideix en diverses parts que més endavant explicarem.

El BLASO significa el conjunt d'ornaments interiors i exteriors que constitueixen les insígnies d'un Estat, Corporació, autoritat civil o eclesiàstica, o bé d'una família noble.

Molts historiadors han donat al BLASO un origen oriental. Altres l'atribueixen als "creuats", o bé que aparegueren amb els Tornejos, ja que els cavallers que practicaven aquestes costums portaven la cara tapada pels elms, i a través dels escuts es distingien els uns dels altres, donant a conèixer al mateix temps llur categoria i procedència.

La paraula ESCUT ve de la paraula llatina "scutum", que s'utilitzava per distingir l'arma defensiva o ofensiva usada en cas de guerra. Els combatents els subjectaven amb un braç per resguardar-se de les embestides de l'enemic.

Existeixen altres paraules sinònimes a ESCUT i que en pl camp de l'Heràldica són: RODELES o escuts rodons, PAVESES que són ovalats, TARGES que són romboides, els triangulars que són romboides amb línies corbes als costats anomenats BROQUELS

i els quadrilongs convexos anomenats ADARGUES.

Els grecs usaven un gran escut convex de forma ovalada o rodona fins als genolls per a protegir-se. Els decoraven amb emblemes de colors brillants representant figures naturals.

Els grecs usaven un gran escut convex de forma ovalada o rodona fins als genolls per a protegir-se. Els decoraven amb emblemes de colors brillants representant figures naturals.

Els romans els feien quadrangulars o convexes i més lleugers que els anteriors i els anomenaven "PARMAS" i els pintaven segons les legions que els usava.

L'escut usat a l'Edat Mitjana es va allargar al segle XI, i acabava en punxa a la seva base i els adornaven amb pintures d'animals fantàstics i figures de diverses classes com emblemes.

En l'antiguitat fou quan els pobles començaren a utilitzar els escuts. De primer foren construïts en fusta, forrats i coberts amb tires de pell, i més endavant, a mesura que la tècnica guerrera millorava, en construïren de bronze, pintant-se en ells les característiques abans esmentades.

Oswaldo Potau

IMPORTANCIA DELS ESTIMULS AMBIENTALS

S'ha pogut demostrar en els animals que l'ausència d'exercici o d'estímul en un moment donat del seu desenvolupament pot provocar l'ausència o l'inferioritat permanent d'alguna activitat motora.

Una cosa semblant passa en el llenguatge dels nens. L'edat límit per aprendre a parlar està situada pels volts dels sis anys.

Els nens salvatges o abandonats, recollits abans d'aquesta edat límit han pogut aprendre a parlar; els recollits després d'aquesta edat límit, en canvi, i malgrat els esforços dels educadors, només han aconseguit aprendre un llenguatge rudimentari.

S'ha fet un estudi en una nena que va ser trobada en un graner d'una granja on havia viscut completament aïllada, filla il·legítima, a la que els seus avis no havien volgut admetre, va ser amagada per la seva mare. Els seus contactes humans es limitaven a algunes cures elementals: se li donava llet dues vegades al dia. Quan, tenint sis anys, va ser descoberta, el seu nivell mental era dels volts d'un any, i no parlava.

Acomodada en una família adoptiva, va acudir immediatament

a una escola per a retrassats; malgrat que va fer alguns progressos, no sabia cap paraula i mai va aprendre a parlar. Degut a la manca d'estímuls ambientals: socials i afectius, tot un aspecte de la personalitat de la criatura de la seva "humanitat" es podria dir, va deixar de constituir-se.

En els nens sords passa exactament el mateix procés. És ben sabut que el nen sord, en els seus primers anys de vida, emet els mateixos sons que el nen oient, però, degut a que no percep els estímuls auditius propis i de qui el rodegen, s'observa que el nen retrocedeix fins a convertir-se en sord-mud.

Podem pensar, per tant, que succeeix el mateix amb el caràcter de la personalitat moltes actituds, hàbits i trets del caràcter existeixen en l'individu perquè han estat permesos o incrementats per l'ambient, mentre que d'altres resten constantment inhibits.

Un exemple clar d'això que hem exposat el trobem en aquells pares que porten al nen o adolescent al psicòleg lamentant-se de la seva passivitat, falta d'energia, iniciativa i voluntat. A l'examen es comprova generalment que els edu-

cadors (pares, família, etc.) han mantingut sempre respecte al nen una actitud de dominació absoluta, prohibint-li pràcticament tot acte autònom i no permetent-li cap decisió personal, imposant-li un control integral i permanent, tant en els eus jocs com en les seves tasques escolars.

Aquesta actitud dels pares pot provocar en el nen dues reaccions: la rebel·lió i la sumisió, com en el cas anteriorment citat.

En resum, l'home en la seva formació tan psíquica com de personalitat no depen solament dels factors hereditaris, sinó que tenen un pes molt important les condicions en les que viu i en les que efectuarà el seu desenvolupament.

Molts cops tenim tendència a pensar que els nens de família rica culturalment, són més intel·ligents, extrovertits, etc. que els criats en un ambient culturalment pobre, associant aquest fet als diners, malgrat que l'única diferència entre els dos ambients és la riquesa d'estímuls que poden oferir als nens.

M. Carme Colombo